

Jan 20, 19-29: *„Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“*

Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud nevidím na jeho ruku stopy po hřebec a dokud nevloším do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“

Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se doprostřed a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“

Milí přátelé, naše stať dvojí zjevení v Jeruzalémě v Janově evangeliu navazuje přímo na zjevení Marii Magdalské. Pro Marii byl před Ježíšovým zjevením příznačný smutek. *„Marie stála venku před hrobem a plakala.“* Pro učedníky byl příznačný strach. A tak, jako se Mariin smutek projevoval pláčem, se strach učedníků projevoval jejich shromážděním se za zavřenými dveřmi. A stejně jako Ježíš sejmul z Marie její smutek vyslovením jejího jména, tak odstranil i strach učedníků vyslovením pozdravu: *„Pokoj Vám“*. Smutek Marie i strach učedníků byl vystřídán radostí. Ve dvacátém verši je psáno: *„Učedníci se zaradovali, když spatřili pána“*. Marii Magdalské v předchozí stati Ježíš řekl: *„Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci, ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i k Bohu vašemu“*. Profesor Jindřich Mánek k tomu píše: *„Jen Kristus, který již vystoupil na nebesa, může udělit učedníkům pravý pokoj a Ducha svatého“*.

Ze všeho, co jsem právě řekl, by vyplývala jedna podstatná věc. Že totiž mezi zjevením Marii Magdalské a mezi zjevením učedníků Ježíš vystoupil k nebeskému Otci. Ježíšova tělesnost je jiná než pozemská, a proto vstupuje zavřenými dveřmi, avšak je i tělesná a proto ukazuje své ruce a bok a rány v nich ukazují, že je to tentýž Ježíš, který trpěl a byl ukřižován. Ježíš poslaný od Otce učedníkům s radostnou evangelní zvěstí nyní sám posílá své učedníky zvěstovat evangelium. V této chronologické podobnosti je i zákonitost. Učedníci se mohou stát poslušnými, neboť Ježíš ve své pokorné poslušnosti dokonal dílo lidské spásy. Po těch slovech na ně Ježíš dechl a řekl jim: *„Přijměte Ducha svatého“*.

S tímto udělením Ducha svatého souvisí odpouštění a zadržování hříchů. To nám připomíná verš z Matoušova evangelia, kde Ježíš předává Petrovi klíče od království nebeského.

Schopnost odpouštění hříchů je přímo podmíněna darem Ducha svatého, neboť jinak by člověk nemohl hříchy rozpoznávat a odpouštět. Nemluvě o tom, že všichni lidé jsou hříšní a potřebují Boží odpouštění v Kristu Ježíši. A tím mi dovoluňte zaměřit se k tomu podstatnému ve své úvaze.

První zvěstování učedníků nemělo žádný ohlas, naopak se setkala s nepochopením a nevírou, která se stala přímo příslovečnou. Zvěst o vzkříšeném Ježíši byla Tomášem (jedním z dvanácti) nepřijata a odmítnuta. Nepomohlo ani to, že se učedníci ve své zvěsti shodovali. Tomáš si pro svou víru položil podmínky. On očekával hmatatelné a lidskými smysly ověřitelné prokázání Kristova vzkříšení. Myslím si, že obdobím Tomášovi nevíry projde každý člověk, který hledá upřímný vztah k Bohu. Vidět Tomáše jako méněcenného ve srovnání s ostatními učedníky nejde, protože se mu z počátku dnešního textu dostalo méně příležitostí k víře, než ostatním učedníkům. O nich jsme koneckonců četli, že se ze strachu sešli za zavřenými dveřmi. Ani u nich se tedy nedá hovořit o příliš silné víře. Avšak zajímavá je ona doba mezi zjevením učedníků a zjevením nevěřícímu Tomášovi. V tomto týdnu není stejná intenzita jistoty. V tomto týdnu jeden pochybuje o něčem, čemu všemu věří, a přesto toto společenství existuje, dál se schází a nemá potřebu nikoho vylučovat, nebo se mu posmívat. Ale i obráceně je třeba říct, že Tomáš přes všechny pochybnosti je věrný apoštolskému kruhu. Nedistančuje se od něj. Nevystupuje z něj. Asi proto se mu dostalo téhož ujištění a téže milosti jako ostatním učedníkům.

A právě tento moment se mi zdá pro nás velice aktuální. V dnešní době mnoho lidí vystoupilo a vystupuje z naší církve. Samozřejmě je není možné držet násilím, či jakkoliv přemlouvat. Ale stojí zde otázka, zda jim církev zvěstovala vzkříšeného Krista. A stojí zde i druhá otázka, jak se jako věřící člověk a člen určité církve dokážu vyrovnat se svojí krizí víry. Definitivní odchod je cesta jistě nejjednodušší, ale co když tím zamezím možnosti křesťanské zvěsti, která by mne oslovila. Co když zruším kontakt, který by mohl dávat v budoucnu mému životu smysl. A tak si myslím, že právě duchovní krize a pochybnosti, které patří k lidskému životu, by člověk nikdy neměl řešit uzavřením se a opouštěním těla Kristova, ale naopak větší touhou být s tímto obecnstvím spjat a nebát se svěřit (ať už faráři nebo kterémukoliv laikovi majícímu naši důvěru) právě s tím, co nás odděluje a vzdaluje od lásky Kristovi. Jedině společenství, které zná skutečné problémy svých věřících, jim může přinášet slova útěchy a naděje a nemělo by zapomínat ani na společné modlitby. Myslím si, že už tento pocit vzájemnosti i vědomí toho, že kohokoliv z nás mohou přepadnout pochybnosti víry či jakékoliv jiné životní krize, každé živé společenství spojuje, ale zároveň i zavazuje. A pevně věřím tomu, na základě zpráv s Písmem svatého, že tato živá touha nezůstane nikdy bez Boží odezvi. Amen.